

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2007/65/EF

af 11. december 2007

om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾, og

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

hvordan strukturforandringer, spredning af informations- og kommunikationsteknologi (»ikt«) og teknologiske udviklinger påvirker forretningsmodellerne, ikke mindst finansieringen af kommerciel tv-spredning, og at sikre optimale konkurrencevilkår og retssikkerhed for europæiske virksomheder og tjenester på områderne informationsteknologi og medier samt respekt for kulturel og sproglig mangfoldighed.

(2) Medlemsstaternes love og administrative forskrifter om fjernsynsvirksomhed samordnes allerede nu af direktiv 89/552/EØF, hvorimod reglerne for aktiviteter som on-demand audiovisuelle medietjenester afviger fra hinanden på måder, hvoraf nogle måske vil hindre den frie bevægelighed for sådanne tjenester i Det Europæiske Fællesskab og forvride konkurrencen i det indre marked.

(3) Audiovisuelle medietjenester er i lige så høj grad kulturelle tjenester som økonomiske tjenester. Deres stadig større samfundsmæssige, demokratiske — især til sikring af informationsfrihed, meningsmangfoldighed og mediepluralisme — uddannelsesmæssige og kulturelle betydning gør en specifik regulering af disse tjenester berettiget.

(4) Efter traktatens artikel 151, stk. 4, skal Fællesskabet tage hensyn til de kulturelle aspekter i sin indsats i henhold til andre bestemmelser i traktaten, navnlig med henblik på at respektere og fremme sine kulturers mangfoldighed.

(1) Ved Rådets direktiv 89/552/EØF ⁽⁴⁾ samordnes visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed. Den nye teknologi til transmission af audiovisuelle medietjenester bevirker imidlertid, at der nu er behov for at tilpasse regelsættet, så det bliver muligt at tage hensyn til,

(5) I sine beslutninger af 1. december 2005 ⁽⁵⁾ og 4. april 2006 ⁽⁶⁾ om Doha-runden og om WTO's ministerkonferencer påpegede Europa-Parlamentet, at grundlæggende offentlige tjenester som audiovisuelle tjenester undtages

⁽¹⁾ EUT C 318 af 23.12.2006, s. 202.

⁽²⁾ EUT C 51 af 6.3.2007, s. 7.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 13.12.2006 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Rådets fælles holdning af 15.10.2007 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Europa-Parlamentets holdning af 29.11.2007.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 89/552/EØF af 3.10.1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv- radiospredningsvirksomhed (EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23). Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF (EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60).

⁽⁵⁾ EUT C 285 E af 22.11.2006, s. 126.

⁽⁶⁾ EUT C 293 E af 2.12.2006, s. 155.

fra liberaliseringen inden for rammerne af GATS-forhandlingerne. I sin holdning af 27. april 2006 ⁽¹⁾ støttede Europa-Parlamentet UNESCO's konvention om beskyttelse og fremme af de kulturelle udtryksformers mangfoldighed, hvori det hedder, at »kulturelle aktiviteter, varer og tjenesteydelser, som er bærere af identiteter, værdier og betydning, har to sider, en økonomisk og en kulturel, og derfor ikke må behandles som værende udelukkende af kommerciel værdi«. Rådets afgørelse 2006/515/EF af 18. maj 2006 om indgåelse af konventionen om beskyttelse og fremme af de kulturelle udtryksformers mangfoldighed ⁽²⁾ godkendte UNESCO-konventionen på Fællesskabets vegne. Konventionen trådte i kraft den 18. marts 2007. Dette direktiv respekterer konventionens principper.

- (6) Både de traditionelle audiovisuelle medietjenester — som fjernsyn — og de nye on-demand audiovisuelle medietjenester rummer et stort potentiale for jobskabelse i Fællesskabet, særlig inden for små og mellemstore virksomheder, og stimulerer den økonomiske vækst og investeringerne. I betragtning af vigtigheden af fælles spilleregler og et reelt europæisk marked for audiovisuelle medietjenester bør grundprincipperne for det indre marked, f.eks. fri konkurrence og ligebehandling, overholdes med henblik på at sikre gennemsigtighed og forudsigelighed på markederne for audiovisuelle medietjenester og gøre det let at komme ind på markedet.
- (7) Europæiske virksomheder, der udbyder audiovisuelle medietjenester, oplever manglende retssikkerhed og ulige konkurrenceforhold på grund af de juridiske rammevilkår, der gælder for de nye on-demand audiovisuelle medietjenester. For at undgå konkurrenceforvridning, for at forbedre retssikkerheden, for at bidrage til gennemførelsen af det indre marked og for at lette etableringen af et fælles område for information er det derfor nødvendigt mindst at indføre et sæt fælles grundregler for alle audiovisuelle medietjenester, såvel fjernsynsudsendelser (dvs. lineære audiovisuelle medietjenester) som on-demand tjenester (dvs. ikke-lineære audiovisuelle medietjenester). Grundprincipperne i direktiv 89/552/EØF — oprindelseslandsprincippet og fælles minimumstandarder — har vist sig at holde og bør derfor bibeholdes.
- (8) Kommissionen udsendte den 15. december 2003 en meddelelse om den fremtidige europæiske lovgivningspolitik på det audiovisuelle område, hvori den lagde vægt på, at man på det område må værne om visse samfundsmæssige interesser som f.eks. kulturel mangfoldighed,

retten til information, mediepluralisme, beskyttelse af mindreårige og forbrugerbeskyttelse og øge offentlighedens bevidsthed og mediekendskab nu og i fremtiden.

- (9) Resolutionen vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet den 25. januar 1999 om public service-radio- og -tv-virksomhed ⁽³⁾ bekræftede, at public service-radio- og -tv-føretagender ved varetagelsen af deres opgaver fortsat skal udnytte de teknologiske fremskridt. Sameksistens mellem private og offentlige udbydere af audiovisuelle medietjenester er et særligt kendetegn ved det europæiske audiovisuelle mediemarked.
- (10) Kommissionen har iværksat initiativet »i 2010 — Et europæisk informationssamfund« for at fremme vækst og beskæftigelse i informationssamfundet og mediebranchen. Dette er en helhedsstrategi, hvis formål er at tilskynde til produktion af europæisk indhold, udvikling af en digital økonomi og udbredelse af ikt i en situation med konvergens mellem informationssamfundets tjenester og medietjenester, netværk og apparater, ved at modernisere alle EU's politiske virkemidler og tage dem i brug: lovregulering, forskning og partnerskaber med erhvervslivet. Kommissionen har sat sig for at tilvejebringe sammenhængende rammevilkår på det indre marked for informationssamfundstjenester og medietjenester ved at modernisere lovgrundlaget for audiovisuelle tjenester, og første punkt i dette program er et kommissionsforslag i 2005 om at ændre »Fjernsyn uden grænser«-direktivet til et direktiv om »audiovisuelle medietjenester«. Målet med i 2010-initiativet vil i princippet opfyldes ved at lade virksomhederne vokse og kun indføre den regulering, der er nødvendig, samt ved at lade små nystartede virksomheder, der vil være fremtidens job- og værdiskabere, blomstre, udvikles og skabe beskæftigelse på et frit marked.
- (11) Den 4. september 2003 ⁽⁴⁾, 22. april 2004 ⁽⁵⁾ og 6. september 2005 ⁽⁶⁾ vedtog Europa-Parlamentet beslutninger, hvori direktiv 89/552/EØF krævedes tilpasset til strukturelle ændringer og den teknologiske udvikling, uden at der røres ved de tilgrundliggende principper, som stadig er gyldige. De støttede desuden hovedprincippet om grundregler for alle audiovisuelle medietjenester og supplerende regler for fjernsynsudsendelser.

⁽³⁾ EFT C 30 af 5.2.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets beslutning om Fjernsyn uden grænser (EUT C 76 E af 25.3.2004, s. 453).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets beslutning om risikoen for krænkelse af ytrings- og informationsfriheden (artikel 11, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder) i EU og navnlig i Italien (EUT C 104 E af 30.4.2004, s. 1026).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets beslutning om anvendelsen af artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF (»Fjernsyn uden grænser«), som ændret ved direktiv 97/36/EF, i perioden 2001-2002 (EUT C 193 E af 17.8.2006, s. 117).

⁽¹⁾ EUT C 296 E af 6.12.2006, s. 104.

⁽²⁾ EUT L 201 af 25.7.2006, s. 15.

- (12) Dette direktiv styrker overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og ligger helt på linje med principperne i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder⁽¹⁾, særlig artikel 11. Således bør direktivet på ingen måde hindre medlemsstaterne i at anvende deres forfatningsregler om presse- og ytringsfrihed.
- (13) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser i henhold til Rådets og Europa-Parlamentets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester⁽²⁾. Udkast til nationale foranstaltninger for on-demand audiovisuelle medietjenester, der er strengere eller mere detaljerede end dem, der er nødvendige for blot at gennemføre dette direktiv, bør derfor følge de proceduremæssige forpligtelser, der er indeholdt i artikel 8 i direktiv 98/34/EF.
- (14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet)⁽³⁾ berører ifølge dets artikel 1, stk. 3, ikke foranstaltninger, der er truffet på fællesskabs- eller nationalt plan for at forfølge mål af almen interesse, navnlig for så vidt angår regulering af indhold og politikken på det audiovisuelle område.
- (15) Bestemmelserne i dette direktiv bør ikke indebære, at medlemsstaterne skal indføre — eller tilskyndes til at indføre — nye systemer med tilladelser eller administrative godkendelser for audiovisuelle medietjenester.
- (16) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af en audiovisuel medietjeneste kun dække audiovisuelle medietjenester, hvad enten de er fjernsynsudsendelser eller on-demandbaserede, der er massemedier, dvs. som er bestemt for og vil kunne have en klar indvirkning på en betydelig del af offentligheden. Definitionen bør kun omfatte tjenester, der falder inden for traktatens definition af tjenesteydelser, og bør således omfatte enhver form for økonomisk virksomhed, herunder udøvet af public service-foretagender, men ikke virksomhed, der overvejende er af ikke-økonomisk art, og som ikke konkurrerer med tv-spredning, som f.eks. private websteder og tjenester, der består i at udbyde eller distribuere audiovisuelt indhold, skabt af private brugere til deling eller udveksling inden for interessegrupper.
- (17) Det er kendetegnende for on-demand audiovisuelle tjenester, at de er »tv-lignende«, dvs. at de konkurrerer om samme seere som fjernsynsudsendelser, og at deres art og måden, hvorpå man får adgang til dem, med rimelighed vil få brugeren til at forvente, at tjenesterne er reguleret ved dette direktiv. I lyset af dette og for at hindre skævheder med hensyn til fri bevægelighed og konkurrence bør begrebet »program« derfor fortolkes dynamisk under hensyn til udviklingen inden for tv-spredning.
- (18) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af en audiovisuel medietjeneste dække massemedier, hvis funktion er at informere, underholde og oplyse offentligheden. Den bør omfatte audiovisuel kommerciel kommunikation, men bør udelukke enhver form for privat korrespondance, som f.eks. e-mails, der udsendes til et begrænset antal modtagere. Definitionen bør udelukke alle tjenester, hvor distributionen af audiovisuelt indhold ikke er hovedformålet, dvs. hvis eventuelle audiovisuelle indhold blot er en biomstændighed ved tjenesten. Eksempler på dette kunne være websteder, der kun indeholder audiovisuelle elementer, der fungerer som støtte, f.eks. animerede grafiske elementer, korte reklamespots eller information om et produkt eller en ikke-audiovisuel tjeneste. Tilfældighedsspil med en indsats, som repræsenterer en pengeverdi, herunder lotterier, væddemål og andre former for spiltjenester, samt online-spil og søgemaskiner, men ikke tv-udsendelser om spil og tilfældighedsspil, bør derfor også udelukkes fra direktivets anvendelsesområde.
- (19) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af medietjenesteudbyder udelukke fysiske eller juridiske personer, der blot sender programmer, hvis redaktionelle ansvar påhviler tredjemænd.
- (20) Til fjernsynsudsendelser hører i øjeblikket navnlig analogt og digitalt tv, livestreaming, webcasting og near video-on-demand, mens video-on-demand for eksempel her er en on-demand audiovisuel tjeneste. For fjernsynsudsendelser eller fjernsynsprogrammer, der også tilbydes som on-demand audiovisuelle tjenester af den samme medietjenesteudbyder, bør direktivets krav generelt betragtes som opfyldt ved de krav, der gælder for fjernsynsudsendelser, dvs. lineær udsendelse. Når forskellige former for tjenester tilbydes parallelt, selv om der er tale om klart separate tjenester, bør dette direktiv imidlertid finde anvendelse på hver af de berørte tjenester.
- (21) Direktivets anvendelsesområde bør ikke dække elektroniske udgaver af aviser og blade.

⁽¹⁾ EUT C 364 af 18.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37. Senest ændret ved Rådets direktiv 2006/96/EF (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 81).

⁽³⁾ EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33. Ændret ved forordning (EF) nr. 717/2007 (EUT L 171 af 29.6.2007, s. 32).

- (22) I dette direktiv bør udtrykket »audiovisuel« henvise til levende billeder med eller uden lyd, herunder således stumfilm, men ikke lydtransmission eller radiotjenester. Hovedformålet med en audiovisuel medietjeneste er at udbyde programmer, men definitionen af en sådan tjeneste bør også dække tekstbaseret indhold, der ledsager programmer, såsom undertekstningstjenester og elektroniske programoversigter. Selvstændige tekstbaserede tjenester bør ikke omfattes af dette direktiv, som ikke bør berøre medlemsstaternes frihed til at lovgive om sådanne tjenester på nationalt plan i overensstemmelse med traktaten.
- (23) Begrebet »redaktionelt ansvar« er afgørende for definitionen af medietjenesteudbyderens rolle og dermed for definitionen af audiovisuelle medietjenester. Medlemsstaterne kan specificere yderligere aspekter af definitionen »redaktionelt ansvar«, navnlig begrebet »effektiv kontrol«, når de vedtager gennemførelsesforanstaltninger til dette direktiv. Dette direktiv bør ikke berøre de fritagelser for ansvar, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«) ⁽¹⁾.
- (24) I forbindelse med fjernsynsudsendelser bør begrebet »samtidig modtagelse« også dække omtrent samtidig modtagelse forårsaget af variationer i det korte tidsrum, der af tekniske årsager i forbindelse med transmissionsprocessen forløber mellem transmission og modtagelse af udsendelsen.
- (25) Alle de egenskaber ved en audiovisuel medietjeneste, som er angivet i definitionen og forklaret i betragtning 16-23, bør være til stede samtidigt.
- (26) Ud over tv-reklame og teleshopping bør et bredere begreb »audiovisuel kommerciel kommunikation« defineres i dette direktiv, som imidlertid ikke bør omfatte public service-meddelelser og vederlagsfrie indslag til fordel for velgørenhed.
- (27) Oprindelseslandsprincippet bør fortsat være kernen i dette direktiv, da det er uomgængeligt for etableringen af et indre marked. Princippet bør derfor gælde alle audiovisuelle medietjenester, således at medietjenesteudbyderne får den retssikkerhed at arbejde under, der er nødvendig som grundlag for nye forretningsmodeller, og udbygning af sådanne tjenester. Det er også en forudsætning for den frie udveksling af informationer og audiovisuelle programmer på det indre marked.
- (28) For at fremme en stærk, konkurrencedygtig og integreret europæisk audiovisuel industri og øge mediepluralismen i
- Den Europæiske Union bør kun én medlemsstat have jurisdiktion over en audiovisuel medietjenesteudbyder, og informationspluralismen bør være et grundlæggende princip inden for Den Europæiske Union.
- (29) Den teknologiske udvikling, især inden for digitale satellitprogrammer, betyder, at der bør anlægges subsidiære kriterier for at sikre, at reguleringen bliver hensigtsmæssig og gennemføres effektivt, og for at give aktørerne faktisk magt over indholdet af audiovisuelle tjenester.
- (30) Da dette direktiv vedrører tjenester, der udbydes til almenheden i Den Europæiske Union, bør det kun gælde for audiovisuelle medietjenester, som kan modtages direkte eller indirekte af offentligheden i en eller flere medlemsstater med almindeligt forbrugerudstyr. Definitionen af, hvad der er almindeligt forbrugerudstyr, bør overlades til de kompetente nationale myndigheder.
- (31) Den frie etableringsret er fastslået som en grundlæggende ret i traktatens artikel 43-48. Det betyder, at udbydere af medietjenester som hovedregel bør have ret til frit at vælge, i hvilken medlemsstat de vil etablere sig. Domstolen har desuden understreget, at traktaten ikke indeholder noget »forbud mod, at en virksomhed gør brug af retten til fri udveksling af tjenesteydelser i tilfælde, hvor den ikke udbyder tjenesteydelser i den medlemsstat, hvor den er etableret« ⁽²⁾.
- (32) Medlemsstaterne bør kunne anlægge mere detaljerede eller strengere regler over for medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion på de områder, der samordnes i dette direktiv, men bør samtidig sikre, at disse regler er i overensstemmelse med de generelle principper i fællesskabsretten. For at tage højde for situationer, hvor et tv-spredningsforetagende, der henhører under én medlemsstats jurisdiktion, leverer en fjernsynsudsendelse, som helt eller fortrinsvis er rettet mod en anden medlemsstats område, er et krav om, at medlemsstaterne samarbejder med hinanden, og i tilfælde af omgæelse en kodificering af Domstolens retspraksis ⁽³⁾ og i tilknytning hertil indførelse af en mere effektiv procedure en passende løsning, der tager hensyn til medlemsstaternes interesser uden at skabe tvivl om, hvorvidt oprindelseslandsprincippet anvendes korrekt. Begrebet »bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse« er udviklet af Domstolen i dens retspraksis vedrørende traktatens artikel 43 og 49 og omfatter bl.a. bestemmelser om forbrugerbeskyttelse, beskyttelse af mindreårige og kulturpolitik. Den medlemsstat, der anmoder om samarbejde, bør sikre, at de særlige nationale bestemmelser er objektivt nødvendige, at de anvendes på en ikke-diskriminerende måde og at de ikke er mere vidtgående end nødvendigt for at nå disse resultater.

⁽¹⁾ EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

⁽²⁾ Sag C-56/96 VT4, præmis 22, og sag C-212/97, Centros mod Erhvervs- og Selskabsstyrelsen; se også sag C-11/95, Kommissionen mod Kongeriget Belgien, og sag C-14/96, Paul Denuit.

⁽³⁾ Sag C-212/97, Centros mod Erhvervs- og Selskabsstyrelsen; sag C-33/74, Van Binsbergen mod Bestuur van de Bedrijfsvereniging, sag C-23/93, TV 10 SA mod Commissariaat voor de Media, præmis 21.

(33) Når en medlemsstat i hvert enkelt tilfælde vurderer, om en udsendelse fra en medietjenesteudbyder, der er etableret i en anden medlemsstat, helt eller fortrinsvis er rettet mod dens område, kan den henholde sig til indikatorer som tv-reklame- og/eller abonnementsindtægternes oprindelse, tjenestens hovedsprog eller forekomsten af programmer eller kommerciel kommunikation, som specifikt er rettet mod befolkningen i den medlemsstat, hvor de modtages.

(34) I henhold til dette direktiv og uanset oprindelseslandsprincippet kan medlemsstaterne fortsat træffe foranstaltninger, som begrænser den frie tv-spredningsvirksomhed, men kun på de betingelser og efter den procedure, direktivet fastlægger. Ifølge fast praksis ved Domstolen skal enhver begrænsning i den frie udveksling af tjenesteydelser, som enhver anden afvigelse fra et grundlæggende traktatprincip, fortolkes restriktivt ⁽¹⁾.

(35) Det bør kun være muligt at begrænse det frie udbud af on-demand audiovisuelle medietjenester i overensstemmelse med betingelser og procedurer, som gentager dem, der allerede er fastlagt i artikel 3, stk. 4, 5 og 6, i direktiv 2000/31/EF.

(36) I meddelelsen til Europa-Parlamentet og Rådet om bedre regulering for vækst og beskæftigelse i Den Europæiske Union understregede Kommissionen nødvendigheden af at foretage en omhyggelig analyse af, hvilken reguleringsmetode der er mest hensigtsmæssig, navnlig for at fastslå om lovgivning er at foretrække i en bestemt sektor for et bestemt problem, eller om man bør overveje alternative metoder, f.eks. samregulering eller selvregulering. Endvidere har erfaringer vist, at både sam- og selvregulering, der gennemføres efter medlemsstaternes forskellige retstraditioner, kan spille en væsentlig rolle for realiseringen af en højere grad af forbrugerbeskyttelse. De foranstaltninger, der træffes for at gennemføre målsætninger af almen interesse inden for sektoren for nye audiovisuelle medietjenester, er mere effektive, hvis de bliver truffet med aktiv støtte fra tjenesteudbyderne selv.

Selvregulering er således en slags frivilligt initiativ, som gør det muligt for de økonomiske operatører, arbejdsmarkedets parter, ngo'er eller foreninger selv at vedtage fælles retningslinjer. Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med deres forskellige retlige traditioner anerkende den rolle, som effektiv selvregulering kan spille som supplement til den gældende lovgivningsmekanisme og de gældende retlige og/eller administrative mekanismer, samt dens positive bidrag til opfyldelsen af målene i dette direktiv. Selvregulering kan være en supplerende metode

til gennemførelse af visse af dette direktivs bestemmelser, men bør dog ikke erstatte de nationale lovgivende myndigheders forpligtelser.

Samregulering skaber i sin minimale form et »juridisk bånd« mellem selvregulering og de nationale lovgivende myndigheder i overensstemmelse med de retlige traditioner i medlemsstaterne. Samregulering bør tillade statslig indgriben, såfremt målene hermed ikke opfyldes. Uden at det berører medlemsstaternes formelle forpligtelser med hensyn til gennemførelse, tilskynder dette direktiv til anvendelse af samregulering og selvregulering. Dette bør hverken forpligte medlemsstaterne til at indføre ordninger for sam- og/eller selvregulering, eller afbryde eller true eksistensen af nuværende sam- eller selvreguleringsordninger, der allerede er indført i medlemsstaterne, og som fungerer effektivt.

(37) »Mediekendskab« henviser til den viden, de færdigheder og den forståelse, der er nødvendig for at sætte forbrugeren i stand til at bruge medierne effektivt og sikkert. Personer med mediekendskab er i stand til at træffe kvalificerede valg, forstå arten af indhold og tjenester og drage fordel af hele det spektrum af muligheder, som de nye kommunikationsteknologier giver. De kan bedre beskytte sig selv og deres familier mod skadeligt eller krænkende materiale. Derfor bør mediekendskabet forbedres i alle sektorer af samfundet, og de fremskridt, der gøres, bør følges nøje.

Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 20. december 2006 om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten i forbindelse med den europæiske industris konkurrenceevne inden for audiovisuelle tjenester og online-informationstjenester ⁽²⁾ indeholder allerede en række mulige foranstaltninger til fremme af mediekendskab såsom løbende uddannelse af lærere og undervisere, specifik undervisning i internettet for børn fra en tidlig alder omfattende lektioner med adgang for forældrene eller tilrettelæggelse af nationale oplysningskampagner for borgerne under anvendelse af alle kommunikationsmidler for at oplyse om, hvordan internettet anvendes ansvarligt.

(38) Retten til tv-transmission af begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden kan købes med eneret af tv-spredningsforetagender. Det er imidlertid vigtigt at fremme pluralismen gennem mangfoldighed inden for produktion og programsætning af nyheder overalt i EU og at respektere de principper, der er nedfældet i artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

⁽¹⁾ Sag C-355/98, Kommissionen mod Belgien [2000], Sml. I-1221, præmis 28, sag C-348/96, Calfa [1999], Sml. I-0011, præmis 23.

⁽²⁾ EUT L 378 af 27.12.2006, s. 72.

- (39) For at værne om den grundlæggende frihed til at modtage oplysninger og sikre, at seernes interesser i Den Europæiske Union nyder den fornødne beskyttelse i fuldt omfang, bør indehavere af eneretten til tv-transmission af begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden, give andre tv-spredningsforetagender ret til at benytte korte uddrag i generelle nyhedsprogrammer på loyale, rimelige og ikke-diskriminerende vilkår under behørig hensyntagen til enerettighederne. Vilkårene bør meddeles i god tid før hver begivenhed, der er af stor interesse for offentligheden, således at andre har tid til at gøre brug af deres ret. Et tv-spredningsforetagende bør have mulighed for at udøve denne ret gennem et mellemled, der specifikt optræder på vegne af dette i det konkrete tilfælde. Sådanne korte uddrag kan benyttes til EU-dækkende udsendelser via enhver kanal, herunder rene sportskanaler, og bør som hovedregel ikke være længere end 90 sekunder.

Retten til adgang til korte uddrag bør kun finde anvendelse på et grænseoverskridende grundlag, når det er nødvendigt. Et tv-spredningsforetagende skal derfor først søge adgang fra et tv-spredningsforetagende etableret i samme medlemsstat, der har eneretten til de begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden.

Begrebet generelle nyhedsprogrammer bør ikke omfatte kompilering af korte uddrag i underholdningsprogrammer.

Oprindelseslandsprincippet bør finde anvendelse på såvel adgangen til som transmissionen af korte uddrag. I en grænseoverskridende kontekst betyder det, at de forskellige lovgivninger bør anvendes sekventielt: Først, for så vidt angår adgangen til korte uddrag, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor det tv-spredningsforetagende, der leverer det første signal (dvs. som giver adgang), er etableret, gælde. Det er sædvanligvis den medlemsstat, hvor den pågældende begivenhed finder sted. Hvis en medlemsstat har indført en ækvivalent ordning for adgang til den pågældende begivenhed, bør lovgivningen i denne medlemsstat finde anvendelse i alle tilfælde. Dernæst, for så vidt angår transmissionen af de korte uddrag, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor det tv-spredningsforetagende, der anvender (dvs. sender) de korte uddrag er etableret, gælde.

- (40) Kravene i nærværende direktiv, for så vidt angår adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden med henblik på korte nyhedsindslag, bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsamfundet⁽¹⁾ og de relevante internationale konventioner om ophavsret og beslægtede rettigheder. Medlemsstaterne bør fremme adgangen til begivenheder af stor interesse for offentligheden ved at indrømme adgang til tv-spredningsforetagendets signal, som omhandlet i dette direktiv. De kan dog vælge andre ækvivalente midler som omhandlet i

dette direktiv. Sådanne midler omfatter bl.a., at der gives adgang til det sted, hvor disse begivenheder finder sted, før der indrømmes adgang til signalet. Tv-spredningsforetagender bør dog ikke hindres i at indgå mere detaljerede aftaler.

- (41) Det bør sikres, at medietjenesteudbydernes praksis med at udbyde deres live-tv-udsendelser af nyhedsprogrammer som on-demand tjenester, efter de har været sendt i direkte tv, stadig er mulig, uden at det er nødvendigt at skræddersy det enkelte program ved at udelade korte uddrag. Muligheden bør begrænses til levering af det identiske tv-program på on-demand basis fra samme medietjenesteudbyder, så det ikke kan anvendes til at skabe nye on-demandbaserede forretningsmodeller på grundlag af korte uddrag.

- (42) On-demand audiovisuelle tjenester adskiller sig fra fjernsynsudsendelser, hvad angår brugernes valgmuligheder med hensyn til indhold og tidspunkt, og hvad angår deres samfundsmæssige virkninger⁽²⁾. Derfor er det rimeligt at fastsætte mindre strenge regler for on-demand audiovisuelle tjenester, som kun bør overholde grundreglerne i dette direktiv.

- (43) Da de audiovisuelle medietjenester har nogle ganske særlige egenskaber, ikke mindst evnen til at påvirke meningsdannelsen, er det afgørende, at brugerne præcis ved, hvem der er ansvarlig for disse tjenesters indhold. Derfor er det vigtigt, at medlemsstaterne sørger for, at brugerne når som helst har let og direkte adgang til oplysninger om medietjenesteudbyderen. Hver medlemsstat må fastsætte de nærmere praktiske bestemmelser om, hvordan dette mål kan nås uden overtrædelse af andre relevante bestemmelser i fællesskabsretten.

- (44) Tilstedeværelsen af skadeligt indhold i de audiovisuelle medietjenester er en kilde til vedvarende bekymring hos lovgiverne, medieindustrien og forældre. Der vil også komme nye udfordringer, især i forbindelse med nye platforme og produkter. Derfor er det nødvendigt at indføre regler, der beskytter mindreåriges fysiske, mentale og moralske udvikling såvel som den menneskelige værdighed i alle audiovisuelle medietjenester, herunder audiovisuel kommerciel kommunikation.

- (45) Indgreb, hvis formål er at beskytte den fysiske, psykiske og moralske udvikling hos mindreårige og den menneskelige værdighed, bør nøje afvejes mod ytringsfriheden, som fastslået i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Formålet med sådanne foranstaltninger, som f.eks. anvendelse af personlige identifikationsnumre (PIN-koder), filtreringssystemer eller mærkning bør således være at sikre en tilstrækkelig grad af beskyttelse af den fysiske, psykiske og moralske udvikling hos mindreårige og den menneskelige værdighed, særlig med hensyn til on-demand audiovisuelle medietjenester.

⁽¹⁾ EFT L 167 af 22.6.2001, s. 10.

⁽²⁾ Sag C-89/04, Mediakabel.

I henstillingen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten er betydningen af filtreringssystemer og mærkning allerede anerkendt og den omfattede en række mulige foranstaltninger til gavn for mindreårige som f.eks. systematisk stille et effektivt, opdaterbart og let anvendeligt filtreringssystem til rådighed for brugerne, når de tegner et abonnement hos en internetudbyder, eller udstyre adgangen til tjenester særligt beregnet på børn med automatiske filtreringssystemer.

- (46) Udbydere af audiovisuelle medietjenester, som henhører under medlemsstaternes jurisdiktion, bør under alle omstændigheder underlægges forbuddet mod udbredelse af børnepornografi i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003 om bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi ⁽¹⁾.
- (47) Ingen af de bestemmelser om beskyttelse af den fysiske, psykiske og moralske udvikling hos mindreårige og den menneskelige værdighed, som indføres ved dette direktiv, kræver nødvendigvis, at de foranstaltninger, der træffes til beskyttelse af disse interesser, bør gennemføres som offentlige organers forudgående kontrol med de audiovisuelle medietjenester.
- (48) On-demand audiovisuelle medietjenester rummer i sig muligheden for delvis at erstatte fjernsynsudsendelser. Derfor bør de, når det er muligt, fremme produktionen og distributionen af europæiske programmer og dermed aktivt bidrage til, at den kulturelle mangfoldighed fremmes. En sådan støtte til europæiske programmer kunne f.eks. have form af finansielle bidrag fra sådanne tjenester til produktion af europæiske programmer og erhvervelse af rettigheder hertil, en minimumsandel af europæiske programmer i »video on-demand«-kataloger eller en attraktiv præsentation af europæiske programmer i elektroniske programoversigter. Det er vigtigt regelmæssigt på ny at gennemgå anvendelsen af bestemmelserne om audiovisuelle medietjenesters fremme af europæiske programmer. I de i dette direktiv nævnte rapporter bør medlemsstaterne også gøre rede dels for sådanne tjenesters økonomiske bidrag til produktion af europæiske programmer og til erhvervelse af rettigheder til sådanne programmer, dels for de europæiske programmers andel i de audiovisuelle medietjenesters udbud og for det faktiske forbrug af de europæiske programmer, sådanne tjenester tilbydes.
- (49) Når medlemsstaterne definerer »producenter, som er uafhængige af tv-spredningsforetagender«, jf. artikel 5 i direktiv 89/552/EØF, bør de tage passende hensyn til kriterier som ejerskab af produktionsselskabet, antallet

af programmer leveret til det samme tv-spredningsforetagende og ejerskab af sekundære rettigheder.

- (50) Ved gennemførelsen af artikel 4 i direktiv 89/552/EØF, bør medlemsstaterne tilskynde til, at coproducerede europæiske programmer eller europæiske programmer af udenlandsk oprindelse får en tilstrækkelig andel af tv-spredningsforetagendernes programflader.
- (51) Det er vigtigt, at det sikres, at spillefilm sendes inden for perioder, der aftales mellem rettighedshaverne og udbydere af medietjenester.
- (52) Med adgangen til on-demand audiovisuelle medietjenester øges forbrugernes valgmuligheder. Detaljerede regler for audiovisuel kommerciel kommunikation for on-demand audiovisuelle medietjenester forekommer derfor hverken berettigede eller meningsfulde fra en teknisk synsvinkel. Dog bør al audiovisuel kommerciel kommunikation ikke alene overholde identifikationsreglerne, men også et grundlæggende sæt kvalitetsregler, således at klart formulerede, almindelige retsprincipper kan blive opfyldt.
- (53) Retten til berigtigelse er et egnet retsmiddel for tv-spredning og kan også anvendes i online-miljøet. Henstillingen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten indeholder allerede retningslinjer for gennemførelse af foranstaltninger i national lovgivning og praksis til sikring af berigtigelsesretten eller tilsvarende foranstaltninger over for online-medier.
- (54) Kommissionen var i sin fortolkningsmeddelelse om visse aspekter ved bestemmelserne i direktivet om »Fjernsyn uden grænser« ⁽²⁾ i forbindelse med tv-reklamer inde på, at nye reklameteknikker og innovationer inden for markedsføring har skabt nye effektive audiovisuelle kommercielle kommunikationsmuligheder via traditionelle fjernsynsvirksomheder, som dermed kan få bedre muligheder for at konkurrere på lige fod med innovationer, der bygger på selvvalg.
- (55) Udviklingen inden for handel og teknologi betyder, at brugerne får flere valgmuligheder og større ansvar, når de bruger de audiovisuelle medietjenester. For at blive ved med at stå i et rimeligt forhold til målene af almen interesse, bør reguleringen rumme en vis fleksibilitet med hensyn til fjernsynsudsendelser. Adskillelsesprincippet bør begrænses til at gælde tv-reklamer og teleshopping, produktplacering bør tillades under visse omstændigheder, medmindre en medlemsstat beslutter andet, og visse kvantitative restriktioner bør ophæves. Skjult produktplacering bør dog være forbudt. Adskillelsesprincippet bør ikke hindre brug af nye reklameteknikker.

⁽¹⁾ EUT L 13 af 20.1.2004, s. 44.

⁽²⁾ EFT C 102 af 28.4.2004, s. 2.

- (56) Foruden dette direktivs bestemmelser om reklamepraksis gælder bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked ⁽¹⁾ for urimelig handelspraksis som f.eks. vildledende og aggressiv handelspraksis i audiovisuelle medietjenester. Eftersom Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF af 26. maj 2003 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsoring til fordel for disse ⁽²⁾, som forbyder reklame for cigaretter og andre tobaksvarer i trykte medier, informationssamfundstjenester og radioudsendelser, desuden ikke berører direktiv 89/552/EØF bør forholdet mellem direktiv 2003/33/EF og direktiv 89/552/EØF på grund af de audiovisuelle medietjenesters særlige karakter forblive uændret, når nærværende direktiv er trådt i kraft. Artikel 88, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler ⁽³⁾, som forbyder offentlig reklame for visse lægemidler, gælder, som fastsat i den artikels stk. 5, med forbehold af artikel 14 i direktiv 89/552/EØF. Forholdet mellem direktiv 2001/83/EF og direktiv 89/552/EØF bør forblive uændret, når nærværende direktiv er trådt i kraft. Endvidere bør dette direktiv ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 af 20. december 2006 om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer ⁽⁴⁾.
- (57) I betragtning af seernes øgede muligheder for at undgå reklamer ved brug af nye teknologier såsom personlige videobåndoptagere og det større udvalg af kanaler er det ikke længere berettiget at detailregulere indsættelsen af reklameindslag for at beskytte seerne. Mens dette direktiv ikke bør øge den tilladte reklamemængde pr. time, bør det give tv-spredningsforetagenderne fleksibilitet med hensyn til at vælge, hvor de indsættes, blot dette ikke virker urimeligt forstyrrende på helheden i det enkelte program.
- (58) Dette direktiv har til formål at beskytte det særligt karakteristiske ved europæisk fjernsyn, hvor reklamer fortrinsvis placeres mellem programmerne, og det begrænser derfor muligheden for afbrydelser i spillefilm og tv-film samt afbrydelser i visse programkategorier, der stadig kræver særlig beskyttelse.
- (59) Den tidligere begrænsning af, hvor megen tv-reklame der må sendes om dagen, har i det store og hele vist sig at være teoretisk. Begrænsningen pr. time er vigtigere, da den også gælder i den bedste sendetid. Dagskvoten bør derfor ophæves, mens timekvoten bør bevares for tv-reklame og teleshoppingindslag. I betragtning af forbrugernes øgede valgmuligheder synes heller ikke grænserne for, hvor længe der må sendes på teleshopping- og reklamekanaler, længere at være berettigede. Derimod bør 20 %-grænsen for tv-reklame- og teleshoppingindslag pr. klokkefastholdes. Ved tv-reklameindslag bør forstås tv-reklamer i henhold til artikel 1, litra i), i direktiv 89/552/EØF som ændret ved nærværende direktiv af en varighed på højst 12 minutter.
- (60) Skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er en praksis, der forbydes af dette direktiv, fordi den påvirker forbrugerne negativt. Forbuddet mod skjult audiovisuel kommerciel kommunikation bør ikke omfatte legitim produktplacering i overensstemmelse med dette direktiv, såfremt seeren på passende vis informeres om, at der foregår produktplacering. Dette kan ske ved at oplyse, at der finder produktplacering sted i et bestemt program, f.eks. ved hjælp af et neutralt logo.
- (61) Produktplacering er en realitet i spillefilm og tv-programmer, men medlemsstaterne har forskellige regler om denne praksis. For at sikre lige konkurrencevilkår og dermed styrke den europæiske mediebranches konkurrenceevne må der vedtages regler for produktplacering. Dette direktivs definition af produktplacering bør dække enhver form for audiovisuel kommerciel kommunikation, hvorved der i en udsendelse, mod betaling eller tilsvarende modydelse, vises eller henvises til en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke for en vare eller tjenesteydelse. Gratis levering af varer eller tjenesteydelser, f.eks. produktionsrekvisitter eller præmier, bør kun betragtes som produktplacering, hvis de involverede varer eller tjenesteydelser er af betydelig værdi. For produktplacering bør gælde de samme kvalitative regler og begrænsninger som for audiovisuel kommerciel kommunikation. Det afgørende kriterium for sondringen mellem sponsoring og produktplacering er, at ved produktplacering indgår omtalen af et produkt i et programs handling, derfor indeholder definitionen i artikel 1, litra m), i direktiv 89/552/EØF som ændret ved nærværende direktiv ordene »som led i«. En sponsor kan derimod nævnes i løbet af et program, men indgår ikke i handlingen.
- (62) Produktplacering bør i princippet være forbudt. Undtagelser er dog relevante for visse typer programmer på grundlag af en positivliste. Medlemsstaterne bør kunne fravælge disse undtagelser helt eller delvis, f.eks. ved kun at tillade produktplacering i programmer, der ikke er produceret udelukkende i den pågældende medlemsstat.
- ⁽¹⁾ EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.
⁽²⁾ EUT L 152 af 20.6.2003, s. 16.
⁽³⁾ EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1901/2006 (EUT L 378 af 27.12.2006, s. 1).
⁽⁴⁾ EUT L 404 af 30.12.2006, s. 9. Berigtigelse i EUT L 12 af 18.1.2007, s. 3.

- (63) Endvidere er sponsoring og produktplacering forbudt, såfremt det påvirker indholdet af programmerne på en sådan måde, at det berører medietjenesteudbyderens ansvar og uafhængighed. Dette er tilfældet med temaplacering.
- (64) Retten for handicappede og ældre til at deltage og blive integreret i samfundslivet og det kulturelle liv i Fællesskabet er uløseligt forbundet med tilgængelige audiovisuelle medietjenester. Midlerne for at opnå tilgængelighed bør omfatte, men ikke begrænses til, tegnsprog, undertekster, lydbeskrivelse og let forståelig menustyring.
- (65) Medlemsstaterne er i henhold til de pligter, der er tillagt dem ved traktaten, ansvarlige for den faktiske gennemførelse af dette direktiv. De kan frit vælge de egnede instrumenter ud fra deres retstraditioner og etablerede strukturer, navnlig den form, som deres kompetente uafhængige tilsynsorganer skal have, således at de kan udføre deres arbejde med gennemførelse af dette direktiv upartisk og gennemsigtigt. Mere specifikt bør de instrumenter, som medlemsstaterne har valgt, bidrage til at fremme mediepluralismen.
- (66) Et tæt samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente tilsynsorganer og Kommissionen er en forudsætning, for at dette direktiv kan anvendes korrekt. Tilsvarende er et tæt samarbejde mellem medlemsstaterne og mellem medlemsstaternes tilsynsorganer af stor vigtighed med hensyn til den indvirkning, som tv-spredningsforetagender, der er etableret i én medlemsstat, kan have på en anden medlemsstat. Hvis der i national lovgivning er fastsat tilladelsesprocedurer, og mere end én medlemsstat er berørt, er det ønskeligt, at der finder kontakter sted mellem de respektive organer, før sådanne tilladelser udstedes. Dette samarbejde bør dække alle de områder, der samordnes ved direktiv 89/552/EØF som ændret ved nærværende direktiv og navnlig artikel 2, 2a og 3 deri.
- (67) Målene for dette direktiv, nemlig at skabe et område uden indre grænser for audiovisuelle medietjenester og samtidig sikre en høj grad af beskyttelse af almene hensyn, især beskyttelse af mindrerige og den menneskelige værdighed, samt fremme af handicappedes rettigheder, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af direktivets omfang og virkninger bedre opfyldes på fællesskabsplan. Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (68) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning ⁽¹⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 89/552/EØF foretages følgende ændringer:

1) Titlen affattes således:

»Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester)«.

2) Artikel 1 affattes således:

»Artikel 1

I dette direktiv forstås ved:

a) »audiovisuel medietjeneste«:

— en tjeneste som defineret i traktatens artikel 49 og 50, som en medietjenesteudbyder har det redaktionelle ansvar for, og hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF. Sådanne audiovisuelle medietjenester er enten fjernsynsudsendelser som defineret i litra e) eller on-demand audiovisuelle medietjenester som defineret i litra g)

og/eller

— audiovisuel kommerciel kommunikation

b) »program«: et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, og hvis form og indhold kan sammenlignes med form og indhold af tv-spredning. Programmer kan eksempelvis være film af spillefilmslængde, sportsbegivenheder, sitcom-serier, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og tv-drama

⁽¹⁾ EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.

- c) »redaktionelt ansvar»: udøvelse af effektiv kontrol over både udvælgelsen af programmer og deres tilrettelæggelse, enten i en kronologisk programflade, såfremt der er tale om fjernsynsudsendelser, eller i et katalog, såfremt der er tale om on-demand audiovisuelle medietjenester. Redaktionelt ansvar indebærer ikke nødvendigvis et juridisk ansvar i henhold til national lovgivning med hensyn til indholdet eller de udbudte tjenester
- d) »medietjenesteudbyder»: den fysiske eller juridiske person, der har det redaktionelle ansvar for valget af audiovisuelt indhold i den audiovisuelle medietjeneste og bestemmer, hvordan det tilrettelægges
- e) »tv-spredning« eller »fjernsynsudsendelser» (dvs. en lineær audiovisuel medietjeneste): en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på samtidig modtagelse af programmer på basis af en programflade
- f) »tv-spretningsforetagende»: en medietjenesteudbyder af fjernsynsudsendelser
- g) »on-demand audiovisuel medietjeneste» (dvs. en ikke-lineær audiovisuel medietjeneste): en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på modtagelse af programmer på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen
- h) »audiovisuel kommerciel kommunikation»: billeder med eller uden lyd, som har til formål direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller promovere et image for en fysisk eller juridisk person, der udøver økonomisk virksomhed. Sådanne billeder følger med eller er indeholdt i et program mod betaling eller anden modydelse eller med selvpromoverende formål. Audiovisuel kommerciel kommunikation omfatter bl.a. tv-reklamer, sponsorering, teleshopping og produktplacering
- i) »tv-reklame»: enhver meddelelse uanset form, som udsendes enten mod betaling eller anden modydelse eller med selvpromoverende formål af et offentligt eller privat foretagende eller en juridisk person i forbindelse med handel, industri, håndværk eller liberale erhverv for at promovere levering mod betaling af varer eller tjenesteydelser, herunder fast ejendom, rettigheder og forpligtelser
- j) »skjult audiovisuel kommerciel kommunikation»: præsentation i ord eller billeder af varer eller tjenesteydelser, en vareproducents eller tjenesteyders navn, varemærke eller virksomhed i programmer, når præsentationen fra medietjenesteudbyderens side er ment som reklame og vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til sin art. En sådan præsentation anses navnlig for at være tilsigtet, når den foretages mod betaling eller anden modydelse
- k) »sponsorering»: ethvert bidrag fra et offentligt eller privat foretagende eller en fysisk person, der ikke udbyder audiovisuelle medietjenester eller producerer audiovisuelle programmer, til finansieringen af audiovisuelle medietjenester eller programmer, med henblik på at promovere foretagendets navn, varemærke, image, virksomhed eller produkter
- l) »teleshopping»: udsendelse af direkte tilbud til offentligheden med henblik på levering mod betaling af varer eller tjenesteydelser, herunder fast ejendom, rettigheder og forpligtelser
- m) »produktplacering»: enhver form for audiovisuel kommerciel kommunikation, der viser eller omtaler en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et program mod betaling eller anden modydelse
- n) i) »europæiske programmer»:
— programmer med oprindelse i medlemsstaterne
— programmer med oprindelse i europæiske tredjelande, som er parter i den af Europarådet vedtagne europæiske konvention om grænseoverskridende fjernsyn, for så vidt de opfylder betingelserne i nr. ii)
— programmer, der er co-produceret som led i aftaler vedrørende den audiovisuelle sektor mellem Fællesskabet og tredjelande, og som opfylder de betingelser, der er fastsat i de enkelte aftaler.
— anvendelsen af bestemmelserne i andet og tredje led er betinget af, at programmer med oprindelse i medlemsstaterne ikke udsættes for diskriminerende foranstaltninger i de pågældende tredjelande

ii) De programmer, der er nævnt i første og andet led i nr. i), er programmer, der hovedsagelig er produceret under medvirken af ophavsmænd og medarbejdere bosiddende i en eller flere af de stater, der er nævnt i første og andet led i nr. i), forudsat at en af følgende tre betingelser er opfyldt:

— De er fremstillet af en eller flere producenter, der er etableret i en eller flere af disse stater.

— Produktionen af programmerne overvåges og kontrolleres effektivt af en eller flere producenter, der er etableret i en eller flere af disse stater.

— Co-producenterne i disse stater står for størstedelen af de samlede omkostninger ved co-produktionen, og denne kontrolleres ikke af en eller flere producenter, der er etableret uden for disse stater.

iii) Programmer, der ikke er europæiske programmer som defineret i nr. i), men som er produceret som led i bilaterale co-produktionsaftaler mellem medlemsstater og tredjelande, betragtes som europæiske programmer, såfremt størstedelen af de samlede produktionsomkostninger afholdes af co-producenter fra Fællesskabet, og produktionen ikke kontrolleres af en eller flere producenter, der er etableret uden for medlemsstaternes område.»

3) Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

1. Hver medlemsstat sikrer, at alle audiovisuelle medietjenester, der udsendes af medietjenesteudbydere under dens jurisdiktion, overholder de retsregler, der gælder for audiovisuelle medietjenester bestemt for offentligheden i denne medlemsstat.

2. I dette direktiv forstås ved medietjenesteudbydere under en medlemsstats jurisdiktion tjenesteudbydere, der er:

a) etableret i den pågældende medlemsstat i henhold til stk. 3, eller

b) omfattet af stk. 4.

3. Ved anvendelsen af dette direktiv anses en medietjenesteudbyder for at være etableret i en medlemsstat i følgende tilfælde:

a) Medietjenesteudbyderen har sit hovedkontor i den pågældende medlemsstat, og de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i denne medlemsstat.

b) Hvis en medietjenesteudbyder har sit hovedkontor i én medlemsstat, men de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i en anden medlemsstat, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder i begge medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor hovedkontoret er beliggende. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, ikke arbejder i nogen af de pågældende medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor den først påbegyndte sin virksomhed i overensstemmelse med lovgivningen i denne medlemsstat, forudsat at den har en stabil og reel forbindelse til denne medlemsstats økonomi.

c) Hvis en medietjenesteudbyder har sit hovedkontor i en medlemsstat, men beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i et tredjeland, eller omvendt, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den pågældende medlemsstat, forudsat at en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder i denne medlemsstat.

4. Medietjenesteudbydere, som ikke er omfattet af stk. 3, anses for at høre under en medlemsstats jurisdiktion i følgende tilfælde:

a) De benytter en satellit-uplink fra den pågældende medlemsstat.

b) De benytter ikke en satellit-uplink fra den pågældende medlemsstat, men benytter dog satellitkapacitet, der tilhører denne medlemsstat.

5. Hvis det ikke ud fra stk. 3 og 4 kan afgøres, hvilken medlemsstat der har jurisdiktion, er den kompetente medlemsstat den stat, hvori medietjenesteudbyderen er etableret i henhold til artikel 43-48 i traktaten.

følgning af lovovertrædelser, herunder beskyttelsen af mindreårige og bekæmpelsen af enhver tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet, og krænkelse af enkeltpersoners værdighed

6. Dette direktiv finder ikke anvendelse på audiovisuelle medietjenester, der udelukkende er bestemt til modtagelse i tredjelande, og som ikke modtages direkte eller indirekte af offentligheden i en eller flere medlemsstater ved hjælp af standardforbrugerudstyr.»

— sundhedsbeskyttelse

4) I artikel 2a foretages følgende ændringer:

— den offentlige sikkerhed, herunder national sikkerhed og forsvar

a) Stk. 1 affattes således:

— beskyttelse af forbrugere, herunder investorer

»1. Medlemsstaterne sikrer modtagefrihed og må ikke hindre retransmissioner på deres område af audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der samordnes ved dette direktiv.«

ii) træffes over for en on-demand audiovisuel medietjeneste, der krænker de i nr. i) omhandlede mål, eller som udgør en alvorlig og tungtvejende risiko for en krænkelse af disse mål

b) I stk. 2 affattes indledningen og litra a) således:

iii) stå i et rimeligt forhold til disse mål

»2. For så vidt angår tv-spredning kan medlemsstaterne midlertidigt fravige stk. 1, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) En fjernsynsudsendelse fra en anden medlemsstat udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 22, stk. 1 eller 2, og/eller artikel 3b.«

b) medlemsstaten skal, uden at det berører retssager, herunder forudgående retsmøder og handlinger, der udføres i forbindelse med efterforskning af kriminalsager, inden den træffer de pågældende foranstaltninger:

c) Følgende stykker tilføjes:

— have opfordret den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, til at træffe foranstaltninger, og denne medlemsstat har ikke truffet disse foranstaltninger, eller de har ikke været tilstrækkelige

»4. For så vidt angår on-demand audiovisuelle medietjenester kan medlemsstaterne træffe foranstaltninger til fravigelse af stk. 1 for en bestemt tjeneste, hvis følgende betingelser er opfyldt:

— have meddelt Kommissionen og den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger;

a) foranstaltningerne skal:

i) være nødvendige af en af følgende grunde:

5. Medlemsstaterne kan i hastende tilfælde fravige betingelserne i stk. 4, litra b). Foranstaltningerne skal i så fald snarest muligt meddeles Kommissionen og den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, med angivelse af grundene til, at medlemsstaten finder, at der er tale om et hastende tilfælde.

— ufravigelige retsgrundsætninger, især forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsfor-

6. Kommissionen skal, uden at dette berører medlemsstatens mulighed for at anvende de pågældende foranstaltninger, jf. stk. 4 og 5, hurtigst muligt undersøge, om de anmeldte foranstaltninger er i overensstemmelse med fællesskabsretten; kommer Kommissionen til den konklusion, at foranstaltningerne ikke er i overensstemmelse med fællesskabsretten, skal den anmode den pågældende medlemsstat om ikke at træffe de påtænkte foranstaltninger eller om straks at bringe allerede trufne foranstaltninger til ophør.»

5) Artikel 3 affattes således:

»Artikel 3

1. Medlemsstaterne kan kræve, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder mere detaljerede eller strengere bestemmelser på de områder, der er omfattet af dette direktiv, hvis sådanne bestemmelser er forenelige med fællesskabsretten.

2. I tilfælde, hvor en medlemsstat,

- a) har udøvet sin ret til i henhold til stk. 1 at vedtage mere detaljerede eller strengere bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse og
- b) vurderer, at et tv-spredningsforetagende under en anden medlemsstats jurisdiktion udbyder en fjernsynsudsendelse, som helt eller fortrinsvis er rettet mod dens område,

kan den kontakte den medlemsstat, der har jurisdiktion, med henblik på at finde en gensidigt tilfredsstillende løsning på eventuelle problemer. Ved modtagelsen af en begrundet anmodning fra den pågældende medlemsstat skal den medlemsstat, der har jurisdiktion, anmode tv-spredningsforetagendet om at overholde de relevante bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse. Den medlemsstat, der har jurisdiktion, skal underrette førstnævnte medlemsstat om resultatet af denne anmodning inden 2 måneder. Hver af de to medlemsstater kan anmode det kontaktudvalg, der er nedsat i henhold til artikel 23a, om at behandle sagen.

3. Hvis den pågældende medlemsstat vurderer:

- a) at det resultat, der er opnået ved anvendelse af stk. 2, ikke er tilfredsstillende, og
- b) at tv-spredningsforetagendet har etableret sig i den medlemsstat, der har jurisdiktion, for på de områder, der samordnes ved dette direktiv, at omgå de strengere regler, der ville være gældende, hvis foretagendet var etableret i den pågældende medlemsstat,

kan den træffe passende foranstaltninger over for det pågældende tv-spredningsforetagende.

Sådanne foranstaltninger skal være objektivt nødvendige, skal anvendes på en ikke-diskriminerende måde og må ikke være mere vidtgående end nødvendigt for at nå disse resultater.

4. En medlemsstat må kun træffe foranstaltninger i medfør af stk. 3, hvis følgende betingelser alle er opfyldt:

- a) Den har underrettet Kommissionen og den medlemsstat, hvor tv-spredningsforetagendet er etableret, om, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger, idet den angiver, hvilke grunde den baserer sin vurdering på.
- b) Kommissionen træffer afgørelse om, at foranstaltningerne er forenelige med fællesskabsretten, og navnlig om, at den vurdering, der er foretaget af den medlemsstat, der træffer foranstaltningerne, jf. stk. 2 og 3, hviler på et korrekt grundlag.

5. Kommissionen træffer afgørelse senest 3 måneder efter at have modtaget underretningen, jf. stk. 4, litra a). Hvis Kommissionen træffer afgørelse om at foranstaltningerne er uforenelige med fællesskabsretten, afstår den pågældende medlemsstat fra at træffe de foreslåede foranstaltninger.

6. Medlemsstaterne sikrer ved passende midler og inden for rammerne af deres lovgivning, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion reelt overholder dette direktiv.

7. Medlemsstaterne fremmer ordninger for sam- og/eller selvregulering på nationalt plan på de områder, der samordnes ved dette direktiv, i det omfang deres retssystem tillader sådan regulering. Disse ordninger tilrettelægges, så de nyder bred accept blandt de vigtigste berørte parter i de pågældende medlemsstater og rummer midler til effektiv håndhævelse.

8. Direktiv 2000/31/EF gælder, medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv. I tilfælde af modstrid mellem en bestemmelse i direktiv 2000/31/EF og en bestemmelse i nærværende direktiv, har bestemmelserne i nærværende direktiv forrang, medmindre andet er fastsat heri.»

6) Artikel 3a udgår.

7) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IIA

BESTEMMELSER GÆLDENDE FOR ALLE AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER*Artikel 3a*

Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af audiovisuelle medietjenester under deres jurisdiktion giver modtagerne af en tjeneste let, umiddelbar og vedvarende adgang til som minimum følgende oplysninger:

- a) medietjenesteudbyderens navn
- b) den fysiske adresse, hvor medietjenesteudbyderen er etableret
- c) oplysninger, som gør det muligt at kontakte medietjenesteudbyderen hurtigt, direkte og effektivt, herunder udbyderens e-postadresse eller websted
- d) i givet fald, det kompetente tilsynsorgan eller regulerende myndighed.

Artikel 3b

Medlemsstaterne sikrer ved passende midler, at audiovisuelle medietjenester fra tjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke på nogen måde tilskynder til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet.

Artikel 3c

Medlemsstaterne tilskynder medietjenesteudbydere, som hører under deres jurisdiktion, til at sikre, at deres tjenester gradvis bliver tilgængelige for syns- og hørehæmmede.

Artikel 3d

Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke sender spillefilm uden for de perioder, der er aftalt med rettighedshaverne.

Artikel 3e

1. Medlemsstaterne sikrer, at audiovisuel kommerciel kommunikation fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, overholder følgende krav:

- a) Audiovisuel kommerciel kommunikation skal klart kunne identificeres som sådan; skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er forbudt.

- b) Der må ikke bruges subliminale teknikker i audiovisuel kommerciel kommunikation.

- c) Audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke:

- i) skade respekten for den menneskelige værdighed
- ii) indeholde eller fremme nogen forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, nationalitet, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering
- iii) tilskynde til adfærd, der kan være til skade for sundheden eller for sikkerheden
- iv) tilskynde til adfærd, der kan være til stor skade for miljøbeskyttelsen.

- d) Alle former for audiovisuel kommerciel kommunikation vedrørende cigaretter og andre tobaksvarer er forbudt.

- e) Audiovisuel kommerciel kommunikation for at fremme salget af alkoholiske drikkevarer må ikke være rettet specifikt mod mindreårige og må ikke tilskynde til umådeholden indtagelse af sådanne drikkevarer.

- f) Audiovisuel kommerciel kommunikation for lægemidler og medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, er forbudt.

- g) Audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke skade mindreårige på fysisk eller moralsk vis; den må derfor ikke direkte tilskynde mindreårige til at købe eller leje et produkt eller en tjenesteydelse ved at udnytte deres manglende erfaring eller deres godtroenhed, direkte opfordre dem til at overtale deres forældre eller andre til at købe de varer eller tjenesteydelser, der reklameres for, udnytte mindreåriges særlige tillid til forældre, lærere eller andre eller uden grund vise mindreårige i farlige situationer.

2. Medlemsstaterne og Kommissionen tilskynder de audiovisuelle medietjenesteudbydere til at udvikle adfærdskodekser vedrørende underlødige audiovisuel kommerciel kommunikation, der følger med eller er indeholdt i børneprogrammer, om fødevarer og drikkevarer indeholdende næringsmidler og stoffer med ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning, navnlig sådanne som f.eks. fedt, transfettsyrer, salt/natrium og sukker, som det anbefales ikke at indtage for store mængder af i den samlede kost.

Artikel 3f

1. Audiovisuelle medietjenester eller programmer, der er sponsoreret, skal opfylde følgende krav:

a) Deres indhold og, såfremt der er tale om tv-spredning, deres programlægning må under ingen omstændigheder påvirkes på en måde, der berører medietjenesteudbydere-ns ansvar og redaktionelle uafhængighed.

b) De må ikke direkte tilskynde til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser og må især ikke indeholde særlige reklameomtale af sådanne varer eller tjenesteydelser.

c) Seerne skal informeres tydeligt om, at der findes en sponsoraftale; sponsorerede programmer skal klart kunne identificeres som sponsorerede, ved at sponso-rens navn, logo og/eller andet symbol, f.eks. en angivelse af vedkommendes produkt(er) eller tjeneste-ydelse(r) eller et kendemærke for dem, angives på en for programmerne passende måde ved programmernes begyndelse og/eller slutning eller undervejs i dem.

2. Audiovisuelle medietjenester eller programmer må ikke sponsoreres af foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer.

3. Når audiovisuelle medietjenester eller programmer sponsoreres af foretagender, hvis virksomhed omfatter fremstilling eller salg af lægemidler og medicinsk behand-ling, må denne sponsoring promovere foretagendets navn eller image, men ikke bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører.

4. Nyheds- og aktualitetsprogrammer må ikke sponso-reres. Medlemsstaterne kan vælge at forbyde, at der vises et sponsorlogo under børneprogrammer, dokumentarpro-grammer og religiøse programmer.

Artikel 3g

1. Produktplacering er forbudt.

2. Uanset stk. 1 er produktplacering tilladt, medmindre en medlemsstat træffer anden afgørelse,

— i spillefilm, film og serier produceret til audiovisuelle medietjenester, sportsprogrammer og lette underhold-ningsprogrammer, eller

— hvor der ikke erlægges betaling, men kun finder gratis levering af visse varer eller tjenesteydelser sted, f.eks. produktionsrekvisitter og præmier, med henblik på deres medtagelse i et program.

Undtagelsen i første led finder ikke anvendelse på børne-programmer.

Programmer, der indeholder produktplacering, skal mindst opfylde alle følgende krav:

a) Deres indhold og, såfremt der er tale om fjernsynsud-sendelser, deres programlægning må under ingen omstændigheder påvirkes på en måde, der berører medietjenesteudbydere-ns ansvar og redaktionelle uafhængighed.

b) De tilskynder ikke direkte til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser og indeholder navnlig ikke særlige rekla-meomtaler af sådanne varer eller tjenesteydelser.

c) De giver ikke de pågældende produkter en unødigt fremtrædende rolle.

d) Seerne informeres tydeligt om, at der foregår produkt-placering; indeholder et program produktplacering, markeres det på passende vis ved programmets begyn-delse og slutning, samt når et program fortsættes efter en reklamepause, for at undgå enhver vildledning af seeren.

Undtagelsesvis kan medlemsstaterne vælge at fravige kravene i littera d), forudsat at det pågældende program hverken er produceret eller bestilt af medietjenesteudby-deren selv eller en virksomhed, der er tilknyttet medietje-nesteudbyderen.

3. Under alle omstændigheder må programmer ikke indeholde produktplacering af:

— tobaksvarer eller cigaretter eller produktplacering fra foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer, eller

— bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører.

4. Stk. 1, 2 og 3 gælder kun for programmer, der er produceret efter 19. december 2009.«

8) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IIB

BESTEMMELSER, DER UDELUKKENDE GÆLDER FOR ON-DEMAND AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER

Artikel 3h

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at on-demand audiovisuelle medietjenester fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser sådanne on-demand audiovisuelle medietjenester.

Artikel 3i

1. Medlemsstaterne sikrer, at on-demand audiovisuelle medietjenester fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, når det er muligt, ved passende midler fremmer produktion af og adgang til europæiske programmer. En sådan fremme kan bl.a. vedrøre det finansielle bidrag, som sådanne tjenester yder til produktion af europæiske programmer og erhvervelse af rettigheder hertil, eller den andel og/eller fremtrædende plads, som europæiske programmer indtager i kataloget over de programmer, som on-demand audiovisuelle medietjenesten tilbyder.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 senest den 19. december 2011 og derefter hvert fjerde år.

3. På grundlag af medlemsstaternes oplysninger og en uafhængig undersøgelse aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af stk. 1 og redegør herunder for den markedsmæssige og teknologiske udvikling og målsætningen om kulturel mangfoldighed.«

9) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IIC

BESTEMMELSER OM ENERETTIGHEDER OG KORTE NYHEDSINDSLAG I FJERNSYNSUDSENDELSER

Artikel 3j

1. Enhver medlemsstat kan træffe foranstaltninger i overensstemmelse med fællesskabsretten for at sikre, at et tv-spredningsforetagende under dens jurisdiktion ikke udnytter sin eneret til at udsende begivenheder, der af den pågældende medlemsstat anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i den pågældende medlemsstat forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder via direkte eller tidsforskuet transmission på gratis fjernsyn. Træffer en medlemsstat sådanne foranstaltninger, udarbejder den en liste over begivenheder — nationale eller ikke-nationale — som den anser for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse. Dette skal ske på en klar og gennemsigelig måde og i tilstrækkelig god tid. Den pågældende medlemsstat beslutter i den forbindelse ligeledes, om disse begivenheder helt eller delvis skal kunne transmitteres direkte, eller — hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt — helt eller delvis skal transmitteres tidsforskuet.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om alle foranstaltninger, som træffes i medfør af stk. 1. Kommissionen kontrollerer inden for en periode på 3 måneder fra underretningen, at sådanne foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten, og meddeler dem til de øvrige medlemsstater. Den anmoder om en udtalelse fra det udvalg, der er nedsat i medfør af artikel 23a. Den offentliggør straks de trufne foranstaltninger i *Den Europæiske Unions Tidende* og offentliggør mindst en gang om året den konsoliderede liste over de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne sikrer ved passende midler inden for rammerne af deres lovgivning, at tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion ikke udnytter en eneret, som disse foretagender har erhvervet efter datoen for offentliggørelsen af dette direktiv, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i en anden medlemsstat berøves muligheden for at kunne følge begivenheder, der af den anden medlemsstat er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i henhold til stk. 1 og 2, via hel eller delvis direkte transmission eller — hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt — hel eller delvis tidsforskuet transmission på gratis fjernsyn, således som fastlagt af denne anden medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 3k

1. Medlemsstaterne sikrer, at ethvert tv-spredningsforetagende, der er etableret i Fællesskabet, med henblik på korte nyhedsindslag på redelige og rimelige vilkår og uden forskelsbehandling har adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden, som transmitteres med eneret af et tv-spredningsforetagende under deres jurisdiktion.

2. Hvis et andet tv-spredningsforetagende, der er etableret i den samme medlemsstat som det tv-spredningsforetagende, der søger adgang, har opnået enerettighederne til begivenheden af stor interesse for offentligheden, skal der søges om adgang hertil hos dette tv-spredningsforetagende.
3. Medlemsstaterne sikrer, at en sådan adgang er garanteret, ved at give tv-spredningsforetagenderne lov til frit at vælge korte uddrag fra det transmitterende tv-spredningsforetagendes signal, idet de som minimum angiver deres kilde, medmindre dette af praktiske grunde er umuligt.
4. Som alternativ til stk. 3 kan en medlemsstat etablere en ækvivalent ordning, der sikrer adgang på redelige og rimelige vilkår og uden forskelsbehandling ved andre midler.
5. Korte uddrag må kun anvendes til generelle nyhedsindslag og må kun anvendes i on-demand audiovisuelle medietjenester, hvis det samme program tilbydes tidsforskudt af den samme medietjenesteudbyder.
6. Uanset stk. 1-5 sikrer medlemsstaterne i overensstemmelse med deres retssystemer og retspraksis, at der fastlægges nærmere regler og betingelser for tilvejebringelse af sådanne korte uddrag, især vedrørende eventuelle godtgørelsesordninger, den maksimale længde af uddragene samt tidsbegrænsninger for deres udsendelse. Når der opereres med godtgørelse, må denne ikke overstige de ekstraudgifter, der påløber direkte i forbindelse med tilvejebringelse af adgang.»
- 10) I artikel 4, stk. 1, udgår »som defineret i artikel 6«.
- 11) Artikel 6 og 7 udgår.
- 12) Titlen på kapitel IV affattes således:
- »TV-REKLAME OG TEleshopping«.**
- 13) Artikel 10 affattes således:
- »Artikel 10**
1. Tv-reklamer og teleshopping skal klart kunne identificeres som sådanne og klart kunne skelnes fra det redaktionelle indhold. Uden at dette berører anvendelsen af nye reklameteknikker, skal tv-reklamer og teleshopping holdes klart adskilte fra det øvrige program med optiske og/eller akustiske og/eller rumlige midler.
2. Isolerede reklame- og teleshoppingindslag må kun forekomme undtagelsesvis, bortset fra transmissioner af sportsbegivenheder.«
- 14) Artikel 11 affattes således:
- »Artikel 11**
1. Medlemsstaterne sikrer, at indsættelse af reklame- eller teleshoppingindslag i programmer ikke går ud over programmernes integritet, idet der tages hensyn til naturlige ophold i programmerne og til deres varighed og art, og at en sådan indsættelse heller ikke går ud over rettighedshavernes rettigheder.
2. Transmissionen af film produceret til fjernsynet (bortset fra serier, føljetoner og dokumentarprogrammer), spillefilm og nyhedsprogrammer må afbrydes af reklame- og/eller teleshoppingindslag én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter. Transmissionen af børneprogrammer må afbrydes af tv-reklame- og/eller teleshoppingindslag én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter, forudsat at programmet er af en planlagt varighed på over 30 minutter. Der må ikke indsættes reklame- eller teleshoppingindslag i gudstjenester.«
- 15) Artikel 12 og 13 udgår.
- 16) Artikel 14, stk. 1, udgår.
- 17) Artikel 16 og 17 udgår.
- 18) Artikel 18 affattes således:
- »Artikel 18**
1. Tv-reklame- eller teleshoppingindslag må ikke fylde mere end 20 % af en given klokkeperiode.
2. Annonceringer, som tv-spredningsforetagendet foretager i forbindelse med egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer, samt sponsorannonceringer og produktplaceringer er ikke omfattet af stk. 1.«
- 19) Artikel 18a affattes således:
- »Artikel 18a**
- Teleshoppingblokke skal utvetydigt angives som sådanne med optiske og akustiske midler og skal have en uafbrudt varighed på mindst 15 minutter.«

20) Artikel 19 affattes således:

»Artikel 19

Dette direktiv finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse på fjernsynskanaler, der udelukkende sender reklamer og teleshopping, og på fjernsynskanaler, der udelukkende sender selvpromoverende programmer. Kapitel III og artikel 11 og 18 gælder dog ikke for sådanne kanaler.«

21) Artikel 19a udgår.

22) Artikel 20 affattes således:

»Artikel 20

For fjernsynsudsendelser, der udelukkende er bestemt til det nationale område, og som hverken direkte eller indirekte kan modtages af offentligheden i en eller flere andre medlemsstater, kan medlemsstaterne under behørig hensyntagen til fællesskabsretten fastsætte andre betingelser end dem, der gælder efter artikel 11, stk. 2, og artikel 18, jf. dog artikel 3.«

23) Titlen på kapitel V affattes således:

**»BESKYTTELSE AF MINDREÅRIGE I
FJERNSYNSUDSENDELSE».**

24) Artikel 22a og 22b udgår.

25) Titlen på kapitel VI affattes således:

»BERIGTIGELSESTILFÆLDE I FJERNSYNSUDSENDELSE».

26) Artikel 23a, stk. 2, litra e), affattes således:

»e) at lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen om situationen og udviklingen i lovgivningen om audiovisuelle medietjenester under hensyntagen til Fællesskabets politik på det audiovisuelle område, og om enhver relevant udvikling på det tekniske område«.

27) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL VIB

SAMARBEJDE MELLEM MEDLEMSSTATERNES TILSYNSORGANER

Artikel 23 b

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger med henblik på at give hinanden og Kommissionen de oplys-

ninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette direktivs bestemmelser, navnlig artikel 2, 2a og 3, især gennem dens kompetente uafhængige tilsynsorganer.«

28) Artikel 25 og 25a udgår.

29) Artikel 26 affattes således:

»Artikel 26

Senest den 19. december 2011 og derefter hvert tredje år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om gennemførelsen af dette direktiv, og forelægger om nødvendigt yderligere forslag for at tilpasse det til udviklingen inden for audiovisuelle medietjenester, navnlig på baggrund af den seneste teknologiske udvikling, sektorens konkurrenceevne og mediekendskabsniveauet i alle medlemsstater.

Rapporten skal også vurdere spørgsmålet om tv-reklame i forbindelse med eller indeholdt i børneprogrammer, og især se på, om de kvantitative og kvalitative bestemmelser i dette direktiv har givet det ønskede beskyttelsesniveau.«

Artikel 2

I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 af 27. oktober 2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse⁽¹⁾ foretages følgende ændring:

— I bilaget »Direktiver og forordninger, der er omfattet af denne forordnings artikel 3, litra a)«, affattes punkt 4 således:

»4. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed^(*): artikel 3h til 3i og artikel 10 til 20. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF^(**).

^(*) EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23.

^(**) EUT L 332 af 18.12.2007, s. 27.«

Artikel 3

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 19. december 2009. De underretter straks Kommissionen herom.

⁽¹⁾ EUT L 364 af 9.12.2004, s. 1. Ændret ved direktiv 2005/29/EF.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 4

Dette direktiv træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 5

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 11. december 2007.

På Europa-Parlamentets vegne

H.-G. PÖTTERING

Formand

På Rådets vegne

M. LOBO ANTUNES

Formand
